

føre som Sagførere ved Retssagers Udøvelse, men ikke vedrører deres Virksomhed paa de Punkter, hvor de ikke have Eneretten. Den moralske Censur, der kan være paa andre Virksomhedsomraader, en Sagfører kan inddrage under sin Virksomhed, men som ikke er egentlig Sagfører-virksomhed i den i Loven anerkendte Forstand; hører ikke under Domstolene, men falder indenfor Standens egen Censur.

Den næste Paragraf, hvor der er gjort en Forandring, er § 362, og denne Ændring paaskønnes meget fra Retternes Side. Den almindelige Regel er, at der ikke maa begyndes paa en ny Sag, før Domsslutningen er vedtagen, men der gøres dog allerede i Loven derfra den Undtagelse, at den kan udsættes til den næste Søndag. Men det er i mange Tilfælde for lidt; der kan være Tilfælde, særlig da naar man tænker paa de rejsende Domstole, hvor ikke hele Apparatet er til Stede, hvor det er umuligt eller vanskeligt at komme til at efterslaa og gennemgaa de forskellige Aktstykker, Præcedenser, Love og Bestemmelser, som kunne have Betydning for Sagen, og derfor har det været udtalt fra forskellige Retters Side, at der maatte gives en noget rundeligere Frist, og nu er det ifølge Folketingets Vedtagelse sat til 3 Søndage. Det er altsaa en Imødekommen lige overfor Retternes Ønske, som man sikkert vil sætte Pris paa og godkende fra dette Tings Side.

Dernæst er der i § 420 gjort en ikke meget sigende, men rigtig Ændring, naar man ikke skal falde tilbage til det, som har været en stor Ulempe, at en Protokolation af Partsindlægene finder Sted i saa udstrakt Omfang, at Mundtligheden vilde blive ganske illusorisk. Det hedder i den Henseende, at kun det væsentlige kan optages, men der er ikke tidligere sagt noget i Paragraffen om, hvem der skulde bedømme, hvad der var det væsentlige. At det maatte være Dommeren, anser jeg nu for selvfølgeligt, men der kan ikke være noget at indvende imod, at det udtrykkelig siges, at det er Dommerens Skøn over, hvad der er det væsentlige og ikke væsentlige, som er det afgørende, og det er det, som udtrykkelig er sagt ved den Ændring, som nu er indført i § 420.

Ligeledes er der i § 499 gjort en Ændring, som maaske er overflødig, men som i alt Fald gør den tydeligere; det er med Hensyn til Eksekution for Honorar til en Eksekutionsrekvirents juridiske Konsulent. Det fastsættes der, at Retten bedømmer, hvor meget han skal have, uden Hensyn

til eller selv om ingen Indsigelse gøres. Jeg mener, at det ligger i disse Ord, at det heller ikke nytter noget, at der er vedtaget en Overenskomst. Overenskomsten binder ikke Retten; uden Hensyn til Overenskomst, uden Hensyn til, om Indsigelse gøres eller ej, fastsætter den efter sit Skøn Honoraret eller Vederlaget, men det er nu sagt udtrykkeligt i Folketingets Vedtagelse, at det gør den uden Hensyn til Overenskomster, og det kan der ikke være noget at indvende imod.

Saa er der endelig i § 376 gjort en Ændring. I det tidligere vedtagne Lovforslag ere frivillige Auktioner udviste af Lovforslaget, de vedkomme det ikke, det maa ordnes ved særlig Lov, hvorledes de frivillige Auktioner herefter skulle finde Sted. Men der er paa en vis Maade foregrebet noget i det ved Paragraffen, som den tidligere var affattet, idet den taler om en udenfor Retspersonalet værende Auktionsforvalter, som vi ikke have endnu. Det er rettet saaledes, at der nu blot henvises til den Embedsmand, som faar at gøre med de Auktioner, som ikke ere Tvangsauktioner, altsaa dem, som i den sædvanlige Sprogbrug kaldes frivillige Auktioner.

Tilbage staa endnu kun to Paragraffer. Den ene er § 1000, som omhandler det staaende Udvalg, der skal følge med Retsplejens Udvikling og give Anvisning paa de Forbedringer, der kunne blive Anledning til navnlig ad Lovgivningens Vej. Et vist Antal af Medlemmerne skal vælges af Justitsministeren blandt Underdommerne. Disse have jo nu kun en frivillig Organisation, Underdommerforeningen, men ingen legal anerkendt Organisation. Imidlertid har man ment, at der burde gives dem Adgang til at gøre Indstilling gennem deres Organisation efter nærmere af Justitsministeren bestemte Regler. Det kan der selvfølgelig ikke være noget til Hinder for, og derpaa gaar Ændringen i § 1000 ud.

Endelig er der § 1002, der hører til Overgangsbestemmelserne. Det bestemmes der om dem, der have været autoriserede Fuldmægtige under den tidligere Ordning, at de ikke blot kunne autoriseres fremdeles, uagtet de ikke opfyldte de i den nye Lov foreskrevne Betingelser for Fuldmægtige, men at de tillige i Løbet af et vist Tidsrum, nemlig 10 Aar, kunne konstitueres som Dommere og Politimestre. Det er paa dette Punkt, Paragraffen er ændret, og det kan der ikke være noget i Vejen for; thi i det hele maa det Synspunkt lægges til Grund, at alt, hvad der